

Μυστική ευχή στο Άγιον Πνεύμα - Αγ. Συμεών του νέου θεολόγου

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Κάποια μέρα που ο Άγιος Συμεών ο νέος θεολόγος προσευχόταν και με καθαρό νου επικοινωνούσε με τον Θεό, όπως αναφέρει το συναξάρι του, είδε ξαφνικά να λάμπει άπλετο φως από τους ουραμούς και να κατεβαίνει προς αυτόν. **Το φως αυτό φώτισε τα πάντα και τα μετέβαλε σε μια ολοκάθαρη ημέρα.** Καθώς ήταν και ο ίδιος τυλιγμένος από αυτό το φως, του φαινόταν σαν να εξαφανίσθηκε ολόκληρη η οικία μαζί με το δωμάτιό του, ενώ ο ίδιος είχε αρπαγεί στον αέρα, νιώθοντας σαν να μην είχε καθόλου σώμα. Κατάπληκτος από το μέγα τούτο μυστήριο κραύγαζε με μεγάλη φωνή το «Κύριε, ελέησον». Καθώς βρισκόταν μέσα σε αυτό το θείο φως, βλέπει στα ύψη του ουρανού μια ολόφωτη νεφέλη, άμορφη και ασχημάτιστη, γεμάτη από την άρρητη δόξα του Θεού. Στα δεξιά της έστεκε ο πνευματικός του πατέρας Συμεών ο Ευλαβής. Έμεινε σε αυτή την εκστατική κατάσταση για πολύ, χωρίς να αισθάνεται, καθώς βεβαίωνε αργότερα, εάν ήταν μέσα στο σώμα ή εκτός του σώματος. Όταν κάποτε εκείνο το φως σιγά - σιγά υποχώρησε, ήλθε στον εαυτό του και κατάλαβε πως βρίσκεται μέσα στο δωμάτιο...

Ο Άγιος Συμεών έχοντας εμπειρία των δώρων του Αγίου Πνεύματος έγραψε την

Μυστική Ευχή που θα διαβάσετε. Ταπεινά τη χαρακτηρίζουμε ως μια ωδή στο Άγιον Πνεύμα!

Ευχή Μυστική του Αγ. Συμεών του νέου θεολόγου

Ἐλθέ τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλθέ ἡ αἰώνιος ζωή,
ἐλθέ τό ἀποκεκρυμμένον μυστήριον, ἐλθέ ὁ ἀκατονόμαστος θησαυρός,
ἐλθέ τό ἀνεκφώνητον πρᾶγμα, ἐλθέ τό ἀκατανόητον πρόσωπον,
ἐλθέ ἡ ἀίδιος ἀγαλλίασις, ἐλθέ τό ἀνέσπερον φῶς,
ἐλθέ πάντων τῶν μελλόντων σωθῆναι ἡ ἀληθινή προσδοκία,
ἐλθέ τῶν κειμένων ἡ ἔγερσις, ἐλθέ τῶν νεκρῶν ἡ ἀνάστασις,
ἐλθέ ὁ δυνατός, ὁ πάντα αἰεὶ ποιῶν
καί μεταποιῶν καί ἀλλοιῶν μόνῳ τῷ βούλεσθαι!
Ἐλθέ ὁ ἀόρατος καί ἀναφῆς πάντη ἀψηλάφητος,
ἐλθέ ὁ αἰεὶ μένων ἀμετακίνητος
καί καθ' ὥραν ὅλος μετακινούμενος
καί ἐρχόμενος πρός ἡμᾶς τούς ἐν τῷ ἄδη κειμένους,
ὁ ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν,
ἐλθέ τό περιπόθητον ὄνομα καί θρυλούμενον,
λαληθῆναι δέ παρ' ἡμῶν, ὅπερ εἶς,
ἢ γνωσθῆναι, ὁποῖος ἢ ποταπός, ὅλως ἡμῖν ἀνεπίδεκτον.
Ἐλθέ ἡ αἰώνιος χαρά, ἐλθέ τό στέφος τό ἀμαράντινον,
ἐλθέ ἡ πορφύρα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί βασιλέως ἡμῶν,
ἐλθέ ἡ ζώνη ἡ κρυσταλλοειδῆς καί διάλιθος,
ἐλθέ τό ὑπόδημα τό ἀπρόσιτον,
ἐλθέ ἡ βασιλείος ἀλουργίς καί αὐτοκρατορική ὄντως δεξιὰ!
Ἐλθέ, ὃν ἐπόθησε καί ποθεῖ ἡ ταλαίπωρός μου ψυχὴ,
ἐλθέ ὁ μόνος πρός μόνον, ὅτι μόνος εἰμί, καθάπερ ὀρᾶς!
Ἐλθέ ὁ χωρίσας ἐκ πάντων
καί ποιήσας με μόνον ἐπὶ τῆς γῆς,
ἐλθέ ὁ γενόμενος πόθος αὐτός ἐν ἐμοί
καί ποθεῖν σε ποιήσας με, τόν ἀπρόσιτον παντελῶς!
Ἐλθέ ἡ πνοή μου καί ἡ ζωή,
ἐλθέ ἡ παραμυθία τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς,
ἐλθέ ἡ χαρά καί ἡ δόξα καί ἡ διηνεκῆς μου τρυφή!

Εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἐν πνεῦμα ἐγένου μετ' ἐμοῦ ἄσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀναλλοιώτως ὁ ἐπὶ πάντων Θεός,
καί αὐτός μοι τά πάντα ἐν πᾶσι γεγένησαι,
τροφή ἀνεκκλάητος καί εἰς ἅπαν ἀδάπανος,

ἀενάως ὑπερεκχεομένη τοῖς τῆς ἐμῆς ψυχῆς χεῖλεσι
καί ὑπερεκβλύζουσα ἐν τῇ πηγῇ τῆς καρδίας μου,
ἔνδυμα ἀπαστράπτου καί καταφλέγον τούς δαίμονας,
κάθαρσις διὰ ἀφθάρτων καί ἀγίων δακρύων ἐκπλύνουσά με,
ὣν ἡ σὴ παρουσία, πρὸς οὓς παραγίγη, χαρίζεται.
Εὐχαριστῶ σοι, τό φῶς ἀνέσπερόν μοι γεγένησαι καί ἥλιος ἄδυτος,
ποῦ κρυβῆναι μή ἔχων ὁ πληρῶν τῆς σῆς δόξης τά σύμπαντα.
Οὐδέποτε γάρ ἀπεκρύβης ἀπό τινος,
ἀλλ' ἡμεῖς ἀεὶ κρυπτόμεθα ἀπό σοῦ,
λθεῖν πρὸς σέ μή βουλόμενοι.
Ποῦ γάρ καί κρυβήσῃ ὁ μηδαμοῦ ἔχων τόπον τῆς σῆς καταπαύσεως;
Ἦ διὰ τί, ὁ μήποτε ἀποστρεφόμενος τῶν πάντων τινά,
μήτε τινά αὐτῶν ἐντρεπόμενος;

Νῦν οὖν ἐνσκήνωσον, Δέσποτα,
ἐν ἐμοί καί κατοίκησον καί μείνον ἀδιαστάτως,
ἀχωρίστως μέχρι τέλους
ἐν ἐμοί τῷ δούλῳ σου, ἀγαθέ,
ἵνα κάγώ εὐρεθῶ ἐν τῇ ἐξόδῳ μου καί μετά τήν ἔξοδον
ἐν σοί, ἀγαθέ, καί συμβασιλεύσω σοι, τῷ ἐπί πάντων Θεῷ!

Μείνον, Δέσποτα, καί μή ἐάσης με μόνον,
ἵνα ἐρχόμενοι οἱ ἐχθροί μου,
οἱ ζητοῦντες ἀεὶ τοῦ καταπιεῖν τήν ψυχὴν μου
καί εὐρίσκοντές σε μένοντα ἐν ἐμοί, φεύξωνται παντελῶς
καί μή ἰσχύσωσι κατ' ἐμοῦ,
βλέποντές σε, τόν ἰσχυρότερον πάντων,
ἔνδοθεν καθήμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς.
Ναί, Δέσποτα,
ὥς ἐμνήσθης μου, ὅτε ἐν τῷ κόσμῳ ἐτύγχανον
καί ἀγνοοῦντός μου αὐτός ἐξελέξω με
καί ἀπό τοῦ κόσμου ἐχώρισας
καί πρό προσώπου τῆς δόξης σου ἔστησας,
οὕτω καί νῦν ἔνδον ἰστάμενόν με εἰς ἀεὶ
καί ἀμετακίνητον ἐν τῇ ἐμοί οἰκῆσει σου διαφύλαξον,
ἵνα μή βλέπων σε διηνεκῶς ὁ νεκρός ἐγώ ζῶ,
καί ἔχων σε ὁ πένης ἀεὶ πλουτῶ,
καί βασιλέων πάντων ἔσομαι πλουσιώτερος,
καί ἐσθίων καί πίνων σε καθ' ὥραν ἐπενδυόμενος
ἐν ἀνεκλαλήτοις ᾧ καί ἔσομαι ἐντρυφῶν ἀγαθοῖς,
ὅτι σύ ὑπάρχεις πᾶν ἀγαθόν καί πᾶσα δόξα καί πᾶσα τρυφή

καί σοί πρέπει ἡ δόξα, τῇ Ἁγίᾳ καί Ὁμοουσίῳ καί Ζωοποιῷ Τριάδι,
τῇ ἐν Πατρὶ καί Υἱῷ καί Ἁγίῳ Πνεύματι σεβομένη τε καί γνωριζομένη
καί προσκυνουμένη καί λατρευομένη ὑπό πάντων
νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.